

DE GEEST KWAM

pater André Beijersbergen

Verslag van de retraite waarmee in 1973 de charismatische vernieuwing in katholiek Nederland een duidelijk beginpunt kreeg.

Deel 1 DE GEEST KWAM

Deel 2 DE GEEST KREEG KANS

Deel 3 DE GEEST MAAKT GEMEENSCHAP

DEEL 1

DE GEEST KWAM

Hoe is de charismatische vernieuwing in katholiek Nederland op gang gekomen? Als we terugkijken in de geschiedenis blijkt een belangrijke gebeurtenis te zijn geweest een retraite die pater André Beijersbergen in de zomer van 1973 hield met een groep zusters. Thuisgekomen van die retraite schreef hij er een verslag van dat nu, achtentwintig jaar later, nog sprankelt. We zullen dit lange verslag dat in augustus 1973 het hele nummer van Bouwen aan de Nieuwe Aarde vulde, in gedeelten plaatsen. Hieronder staat deel 1. We kunnen er nog van leren hoe ergens de vernieuwing op gang kan komen. Redactie

Zondagmiddag 29 juli: vlug wat paperassen gepakt en me naar de trein gehaast. Als treinleectuur had ik een nummer van 'New Covenant', het tijdschrift van de charismatische vernieuwing in de Verenigde Staten, meegenomen. Het bleek het februari-nummer te zijn: daarin brachten degenen die, nu zes jaar geleden, een bezinningsweekend hielden en daarin plotseling gedoopt werden met de Geest, verslag van hun ervaring van toen uit. Getuigenissen uit de eerste hand en het interesseerde me sterk: uit dit nieuwe Pinksteren kwam de geweldige vernieuwing van de katholieke Kerk in de Verenigde Staten en vele andere landen tot stand: tallozen hebben de vurigheid van hun geloof hervonden.

Ik heb echt genoten van wat ik daar las, in dankbaarheid mijmerend, lezend en herlezend en intens verheugd om wat God ginds gedaan had. Daar las ik ook dat op dat zegenrijke weekend de drie eerste hoofdstukken van de Handelingen van de Apostelen (over het pinksterfeest) tot onderwerp genomen waren. En toen ik op de plaats van bestemming mijn boeltje uitpakte dacht ik: waarom zou ik ook niet eens een retraite geven, louter over de uitstorting van de Geest? Ik had er wel niets over voorbereid, maar de Geest zou wel helpen. En nog een tweede vraag: waarom zou

de Geest ginds wel komen en ons geweigerd worden?

DE METHODE

Als inleiding op de eerste avond hebben we Marcus 1,14-15 genomen: 'Maar nadat Johannes overgeleverd was, kwam Jezus in Galilea de goede boodschap van God verkondigen en zei: "De tijd is rijp en het koninkrijk van God is ophanden. Bekeer u! Heb geloof in de goede boodschap".' Deze tekst is altijd indrukwekkend: het koninkrijk van God is ook in ons leven, zoals het nu in feite is, dichtbij, maar je moet erin durven geloven, er vertrouwen in hebben, er naar uitzien. In deze retraite is het koninkrijk van God meer nabij dan ooit.

Voor bijna alle andere conferenties hebben we de drie eerste hoofdstukken uit de Handelingen van de Apostelen als uitgangspunt genomen: we dachten er enige tijd in stilte over na en wisselden vervolgens aan elkaar uit wat we in die tekst ontdekt hadden. Zo'n gedachtewisseling heeft een paar grote voordelen. Volgens een stelregel van de heilige Ignatius is een gedachte die de retraitant zelf vindt veel voornameer dan de verhevenste gedachten van de leider. Bovendien bood het gesprek vaak een goede gelegenheid in te gaan op vragen zoals: wat wordt bedoeld met de Geest van God? Hoe werkt Gods Geest? Wat

betekent het gedoopt te worden in de Geest? Welke hindernissen belemmeren zijn komst? Moest het niet normaal voor een christen zijn te leven vanuit de Geest? Konden we er al zeker van zijn dat God zijn Geest wil geven?

ZE DURFDEN ALLEMAAL

De eerste dag kwam het gesprek moeilijk op gang, en toen ik de aanwezigen - een twintigtal zusters van 35 tot 75 jaar, de meesten tussen de 50 en de 60 - uitnodigde om naar aanleiding van het besprokene God in een persoonlijk gebed te danken of Hem hun verlangens voor te leggen, waren er hooguit drie of vier die daaraan gehoor gaven. Naarmate de retraite echter vorderde werden de gesprekken levendiger, openhartiger, waarachtiger en namen er steeds meer groepsleden aan deel. Op het einde durfden ze allemaal een persoonlijk gebed in de gemeenschap uit te spreken. Dat vond ik op zichzelf al een wonder. In vorige retraites - en het zijn er niet weinig - bleven de gesprekken vaak haken op de moeilijkheden die menigeen met zijn geloof had; er waren er altijd die maar niet over de drempel kwamen om zich aan het geloof gewonnen te geven; het persoonlijk gebed ten aanhoren van zo'n groep is dan veel moeilijker. Maar hier was een groep die zich volledig voor het geloof kon openstellen en allen werden met eenzelfde vurigheid beziel.

HOOGTEPUNT: DOOP IN DE GEEST

Wat moet je nu verder over het werken van God vertellen? Je kunt moeilijk weergeven wat het is getroffen te worden door de geweldige boodschap van het evangelie dat Christus werkelijk de Heer is; en de onderlinge saamhorigheid die hier gegroeid is kun je ternauwernood met woorden weergeven. Het enige wat ik kan doen is vertellen van de gebeurtenissen die je uiterlijk kon vaststellen. Laat me maar beginnen met misschien het hoogtepunt: de doop in de Geest. Christus zei tegen zijn apostelen: 'Johannes doopte met water, maar jullie zullen gedoopt worden in heilige Geest' (Handelingen 1,5). Die Geest was ons door de Vader beloofd als kenmerk van het Nieuwe Verbond; en die Geest wordt ons ontwijfelbaar zeker meegedeeld als wij er de Vader om vragen (vgl. Lucas 11,13). Ik vertelde hun dat men in de charismatische beweging in de katholieke kerk van de Verenigde Staten de handen oplegde aan ieder die naar de Geest verlangde en dat dit een

wonderbaar effect had. Zeker, we hebben de Geest in ons doopsel en vormsel ontvangen, maar zijn werking is op de een of andere wijze in ons belemmerd; het zaad, de groeikracht is er, maar de groei is stopgezet, het vuur van de Geest is gedoofd. Paulus waarschuwde er al voor: 'Blus de Geest niet uit'. Om de Geest op ons in te laten werken zijn er twee dingen nodig: je volledig aan Christus geven; Hij is je Heer, samen met Hem moet je gaan leven voor de Vader. En dat brengt als tweede punt mee dat je de radicale goedheid voor iedere mens gaat nastreven. Degenen die dit zouden willen, kunnen door handoplegging gedoopt worden in de heilige Geest. Op de laatste dag van de retraite, vrijdag 3 augustus half twaalf, zijn we dus in de kapel samengekomen en rond het altaar gaan staan.

MARIA, MOEDER VAN DE KERK

Ik vond het zinvol Onze Lieve Vrouw in deze gebeurtenis te betrekken. Zij is uitgeroepen tot Moeder van de Kerk, maar dan Kerk als echte gemeenschap waar mensen zich persoonlijk met elkaar verbonden weten en elkaar steunen wat betreft hun geloof in Christus. Zij is het eerste en voornaamste lid van de Kerk en beziel met het vurig verlangen mensen samen te brengen tot een gemeenschap, een kerk, waarin de mentaliteit van Christus leeft. Daarom is het goed dat O.L. Vrouw onder ons aanwezig is zoals op het Pinksterfeest. Er stond een 30 cm hoog terracotta beeld achter in de kerk; dit beeld hebben we aan de zijkant op het altaar gezet.

IEDER AFZONDERLIJK

Na het zingen van het Veni Creator kwam iedereen die met de Geest gedoopt wilde worden afzonderlijk voor het altaar knielen. Vier of vijf personen die zich met de betreffende verbonden voelden legden hun hand op de schouders en namens de rondom staande groep en namens Christus bad ieder van hen hardop een gebed om de komst van de Geest af te smeken. Het was een plechtigheid om stil van te worden: hier werd heel persoonlijk en intens voor ieders nood gebeden; of er nu een kleuterleidster, een bejaardenverzorgster, een lerares, een directrice of een zieke knielde, steeds weer werd gesmeekt dat zij voortaan voor Christus zou leven en dat levenslot mocht aanvaarden.

Als laatste ben ik ook neergeknield om de Geest over mij te laten roepen. Ik had geen

bijzondere ervaring daaronder, maar ik begreep dat de intense vreugde die mij in heel die retraite vervulde, de rustige zekerheid waarmee ik de retraite mocht leiden, niets anders was dan het werk van Gods Geest.

Ofschoon het de laatste dag was, wilden ze toch onder het direct op de plechtigheid volgende middageten liefst niet met elkaar praten: er moest maar een plaat gedraaid

worden. Jammer genoeg zette iemand van buiten de groep een schreeuwplaat op die ik in deze omgeving erg storend vond, ofschoon het toch over Jonas ging. Maar in ieder geval hoefden we niet met elkaar te spreken: elk gesprek zou een ontwijding zijn; de vreugde van de Geest kun je alleen maar in stilte aanvoelen.

#

DEEL 2

DE GEEST KREEG KANS

Terugkijkend in de geschiedenis van de katholieke charismatische vernieuwing in Nederland zien we dat een retraite die pater Beijersbergen gaf aan een groep zusters in de zomer van 1973 een belangrijk beginpunt was. In het vorige nummer van Bouwen aan de Nieuwe Aarde stond daarvan een verslag, genomen uit een lang artikel in 'Bouwen aan de Nieuwe Aarde' augustus 1973. Heel boeiend is het vervolgens in dat artikel te lezen hoe pater Beijersbergen direct al doorziet hoe de Geest in het leven van die zusters allang werkzaam was. Zijn beschouwing biedt tevens een inzicht in het kloosterleven. Hij schrijft:

Eén punt is mij in deze retraite duidelijk geworden: ondanks alle schijn en onbewogenheid was de Geest bij velen allang aan het werk. Onder de aanwezigen, zo bleek uit de gesprekken, waren mensen die hun moeizaam werk voor gehandicapten, voor bejaarden, voor de jeugd met enorme inzet verrichtten en daarin werkelijk God, Christus vonden. Bijna alle zusters zeiden dat ze in de beginperiode van hun kloosterleven de volheid van de Geest gekend hebben, dat zij zonder die blijdschap van de Geest de vernedering en ontzeggingen die hun opgelegd werden, niet aangekund hadden. Ze hebben volhard door de kracht van de Geest. En toch bleken verschillenden die Geest verloren te hebben, sommigen omdat ze totaal door hun werk opgeslorpt werden, anderen omdat de verhoudingen in hun gemeenschap sterk verzakelijkt waren.

ONZELF OPENGOOIEN

Persoonlijk denk ik dat dit laatste een van de struikelblokken voor het werk van de Geest is. Door de heersende opvattingen in onze kloostermilieus konden wij de Geest slechts druppelsgewijze aan elkaar medelen: er werd heel weinig over eigen geloofsbeleving gesproken, ieder moest maar voor zichzelf zorgen dat hij God vond; de gemeenschap

bood wel een aantal regels en praktijken (brevier, mis, soberheid, geloften, gebedsoefeningen) waaruit je voor het geestelijk leven voedsel kon halen, maar ieder deed dit voor zichzelf zonder er ook maar iets van aan anderen te laten blijken. We hielden ons aan een uiterlijk stramien van godsdienstigheid vast, maar hoe iedereen dit stramien innerlijk verwerkte bleef strikt geheim. Geen wonder dat men in verhoudingen tussen leden van de gemeenschap weinig van enige godsdienstigheid kon merken: de omgang met elkaar was louter een menselijke aangelegenheid waarbij de gelovige levenshouding nooit direct naar voren kwam. Gevolg daarvan was dat menige gemeenschap leek op een tehuis voor dames op kamers en dat menigeen in die zakelijke verhoudingen het spoor bijster raakte. Wat hier in deze retraite gebeurde was niets anders dan onszelf voor elkaar opengooien en toegroeien naar een echte gemeenschap in de Geest. We deden hier wat Jezus aan zijn apostelen vroeg: van elkaar houden zoals Hij van zijn apostelen gehouden heeft (Johannes 15,12-17); Hij heeft hen tot zijn vrienden gemaakt en openhartig met hen besproken wat Hem bezielde, wat de Vader Hem liet zien. Zo moesten wij met elkaar omgaan. Door dit toe te passen werden we samen een gemeenschap om Christus, een

stukje echte kerk. Door onze belangstelling en zorg voor elkaar, door openlijk voor elkaar en met elkaar te danken en te smeken kreeg de Geest weer volop kans om te werken.

BETEKENIS VAN DE BRUILOFT TE KANA

Tot mijn devotie tot Maria, Moeder van de Kerk, heeft het evangelie van de bruiloft te Kana het zijne bijgedragen. Huub Oosterhuis heeft een lied over die bruiloft gemaakt. Toen ik dit voor de eerste keer hoorde maakte het al direct indruk op mij, vooral dank zij het refrein: 'Geef ons te drinken, Heer, schenk ons uw Geest. Breng ons tezamen op uw bruiloftsfeest'. In het gedicht wordt het hele gebeuren te Kana geestelijk geduid en dat is juist. De evangelist Johannes ziet achter alle wondertekens een diepere betekenis: de broodvermenigvuldiging duidt erop dat Jezus ons voedsel is, de verrijzenis van Lazarus op het vermogen van Jezus ons te doen verrijzen, de genezing van de blinde op het vermogen van Jezus ons geestelijk ziende te maken. Ook de bruiloft van Kana heeft een diepere zin. De tekst van het lied luidt:

Te Kana werd een feest gevierd,
Maria was daarbij.
Ook Jezus wou ter bruiloft gaan,
Hij was een mens als wij. (Refrein)

En toen er flink gedronken was
kwam er gebrek aan wijn.
Wie zou nu voor zijn vrienden
de ware wijnstok zijn?

Maria sprak: 'De wijn is op,
er is geen drinken meer.'
'Wat is er tussen U en Mij?',
sprak Jezus, onze Heer.

Maria sprak de knechten aan,
als had Zij het niet gehoord.
'Doet al wat Hij u zeggen zal,
gelooft Hem op zijn woord.'

En Jezus sprak de knechten aan:
'Vul dan die kruiken daar.'
Toen werd voor het eerst op aarde
Zijn glorie openbaar.

De huppelende, speelse melodie en het smekende refrein maken het lied tot een lust om te zingen. Toen we ons, na het zingen van dit lied, over dit evangelie bogen kon het niet

missen: iedereen moest de diepere betekenis van de evangelietekst wel vinden. Van alle kanten werden de stenen daartoe bijgedragen: het koninkrijk van God is een bruiloftsmaal waaraan we hier in ons leven al mogen aanzitten; nee, we mogen het niet enkel naar de hemel verschuiven: hier op aarde begint het al, dank zij de wijn van de vreugde die de Heer geeft.

SMAAKLOOS EN VREUGDELOOS

De kruiken zijn we zelf: ze moeten helemaal met reinigend water gevuld worden, tot de rand, dan kan Christus zijn werk voltrekken. We moeten door hebben hoe smaakloos en vreugdeloos, hoe waterachtig ons bestaan eigenlijk is; dan pas zien wij in dat wij Jezus nodig hebben om er een goddelijke smaak aan te geven waartegen geen enkele wijn op kan.

Door de Geest worden we in wijn veranderd om bezieling en vreugde te brengen. En juist door dit in ons, povere mensen, tot stand te brengen toont Jezus zijn kracht, zijn heerlijkheid: 'zo werd voor het eerst op aarde zijn glorie openbaar'. We kunnen ons geen groter, geen vreugdevoller, geen heerlijker wonder denken dan dat wij, nuchtere en verzakelijkte mensen, vervuld worden met Gods Geest.

JEZUS ZAL HET DOEN

De rol van de Kerk, verpersoonlijkt in Maria, wordt hier prachtig weergegeven. Maria en de Kerk verlangen intens naar het bruiloftsmaal dat God voor de mensen heeft bereid: zij dringen er bij Jezus op aan zijn Geest te geven, van water wijn te maken. Maar Jezus laat voelen dat Hij zelf niets anders verlangt dan dit, maar Hij moet de tijd van de Vader afwachten. Maar naast het ongeduld komt ook het absoluut vertrouwen, van Maria en de Kerk, tot uiting dat Jezus het zal gaan doen; dat blijkt uit het aandringen van Maria: doet al wat Hij u zeggen zal. Het is ook het aandringen van de Kerk en van ons allemaal: medemensen op Jezus wijzen, naar Jezus leren luisteren. Dan zal Hij de rest doen en ons de Geest geven.

WE GREPEN ELKAARS HAND

De inzichten kwamen vanzelf uit de groep voort. Toen we als slot het lied nog eens zongen waren het enthousiasme en de vurigheid in het smeken om de Geest voelbaar.

Helemaal op het einde van de retraite, toen wij na de sluitingsmis een dankdienst hielden waarin iedereen vrijuit zijn dank kon zeggen of een danklied kon voorstellen, kwam dit lied naar voren om daarin ook onze eenheid te betuigen, want alleen vier je geen bruiloft, dat doen we

allemaal samen. Het refrein: 'Geef ons te drinken, Heer, schenk ons uw Geest' werd gezongen met smekend gebaar van naar omhoog gekeerde handpalmen; en op het eind grepen we elkaars handen, teken van onze gemeenschap op het bruiloftsmaal.

DEEL 3

DE GEEST MAAKT GEMEENSCHAP

In de eerste charismatische retraite van pater Beijersbergen - augustus 1973 - werd niet in tongentaal gebeden en gebeurden geen wonderlijke dingen. Het werken van de Geest was vooral herkenbaar aan een intense vreugde en grote onderlinge openheid. Het gesprek en gebed in kleine groepjes was in die retraite en in de beginjaren van de charismatische retraites erg belangrijk en zeer vruchtbaar. André Beijersbergen legt in onderstaand artikel uit waarom.

In de Talitakumi-weekends en in de vele charismatische gebedsgroepen die sinds 1973 zijn ontstaan, zijn de kleine groepjes - deelgroepjes genaamd - nog steeds belangrijke gelegenheden om met medegelovigen tot een geestelijk gesprek te komen en voor elkaar te bidden. In de retraites van de charismatische vernieuwing groeide in de tachtiger jaren de behoefte aan meer stilte. Sindsdien zijn dit veelal stille retraites: wel begeleidingsgesprekken en samen bidden, zingen en vieren, maar de stilte bewaren aan tafel, bij de koffie, op de gangen, op je kamer en buiten. Om dichter bij God te komen.

Van het zeer uitvoerige verslag van die eerste charismatische retraite (dat in augustus 1973 in Bouwen aan de Nieuwe aarde stond) staat hieronder het derde en laatste deel. Prachtig is het te lezen welke verwachting pater Beijersbergen toen had van de toekomst. Hij sloot niet uit dat in de toekomst ook gaven als tongentaal en genezing zouden gaan functioneren. De vragen die hij aan het einde stelde kunnen we nu omdraaien: Zijn de reitraganten in staat gebleken groepjes gelijkgezinden te vormen en het vuur verder door te geven? Is het vuur om zich heen gaan slaan, krachtig en onstuitbaar? In het verslag van pater André gloeit nog steeds het vuur van het begin.

Kees Slijkerman

GROEI NAAR GEMEENSCHAP

Ja, de retraite was een feest: er zijn veel mooie dingen gebeurd; daaronder reken ik ook de samenkomsten in kleinere gebedsgroepjes. Omdat de verschillende deelnemers in de grote groep niet durfden los te komen had ik voorgesteld tussentijds in kleine groepjes van zes of zeven personen samen te komen en wel zo dat degenen die in eenzelfde gemeenschap leefden, in dezelfde groep zouden zitten - dit laatste met het oog op mogelijke voortzetting in eigen gemeenschap.

VOOR ELKAAR DANKEN EN SMEKEN

In deze bijeenkomsten hebben we onze gemeenschap beleefd door voor elkaar te danken en te smeken. Het verloop ervan is zeer eenvoudig. Eerst lazen we Matteüs 18,19 (als we sámen om iets smeken zal de Vader ons gebed verhoren, want Jezus is dan bij ons) en Lucas 11,13 (de Vader kan het gebed om de Geest niet afwijzen). Na een korte bespreking van die teksten kwam de vraag naar voren: daar de kracht van het gezamenlijk gebed zo groot is, laten we het dan hier verrichten; om de beurt mag iedereen een intentie opgeven; degene die naast haar zit bidt voor die intentie in eigen woorden, in naam van de hele gemeenschap en in eenheid met Christus, en zo gaan we de kring rond. Hetzelfde hebben we gedaan voor het danken: iedereen mag iets aangeven waarvoor zij God eens speciaal wil danken; als groep danken we God daarvoor en degene die naast de betreffende zit zal onze dankbaarheid in woorden vertolken.

IK KEN GEEN DIEPERE GEMEENSCHAP

Uit ervaring weet ik dat het een zeer vruchtbare manier van bidden is: eindelijk gaan we aanvoelen dat we bij elkaar horen, weten we ons bevestigd door het gebed van de groep, tonen we over en weer iets van onszelf aan elkaar, krijgen we aandacht en belangstelling voor elkaar en worden we gevormd tot een echte gemeenschap in de Geest, levend onderdeel van het mystieke lichaam van Christus. Ik ken geen diepere gemeenschap tussen mensen dan zo met elkaar verbonden te zijn in het meest eigene en persoonlijke van ons bestaan, in ons vertrouwen op God, op Christus, in de mentaliteit en de liefde die ons bezielt.

VERPLICHT ONPERSOONLIJK ZIJN

De mensen van vandaag kennen dit soort intense gemeenschap niet meer; ze zijn totaal 'verindividualiseerd', een lang en geleerd woord om te zeggen dat zij zich sterk afzetten tegenover anderen, in zichzelf opgesloten zijn en in alle veelvuldige menselijke contacten toch nog eenzaam blijven. Ik vermoed dat dit het is wat de retraite zo vreugdevol maakte: de herkenning van het geloof bij anderen, in de geloofsbeleving en daarin spontaan en vrij onszelf durven zijn, niet gehinderd door de nooit uitgesproken maar alles doordringende verplichting naar buiten altijd onpersoonlijk te zijn en niets te laten merken van je innerlijke gevoelens: hier vonden we echte gemeenschap, sloten we vriendschap na jarenlange vervreemding en stonden we als gemeenschap open voor de invloed van de Geest. Je kunt gerust stellen: naarmate we openstaan voor de Geest hervinden we ook de gemeenschap met elkaar.

NIET VEEL NODIG

Er was echter niet veel voor nodig om deze groep te helpen naar openheid voor de Geest: velen leefden er immers al uit en verlangden niets anders dan de volheid van de Geest te ontvangen, maar dit laatste werd verhinderd door de manier van doen die alom bij ons in zwang is: altijd maar praten over het geloof en het niet beleven, spreken over gemeenschap en geen gemeenschap zijn, de mond vol hebben over godsvertrouwen en over noden maar deze niet aan God durven voorleggen, zéggan dat wij dankbaar moeten zijn, maar als gemeenschap God in de spontane vreugde van ons hart niet danken. Alles moet in het

onpersoonlijke blijven. De formules overheersen, het persoonlijk geloof kreeg nauwelijks kans zich te tonen; maar gemeenschap komt niet tot stand door formules, maar door het persoonlijk geloof dat men in elkaar ontdekt.

GEEN BIJZONDERE CHARISMA'S

In de groep waren er ongetwijfeld ook bij die uit een soort plichtsgevoel naar de retraite gekomen waren: ze kenden de vreugde van de Geest niet meer, ze zagen het niet meer zitten; ze waren op dood spoor terechtgekomen. Maar het verschrompelde geloof werd genezen zodra de gemeenschap-in-het-geloof tot leven kwam. Wonderlijke dingen zijn er niet gebeurd: er waren geen bijzondere charisma's te ontdekken, er werd niet in tongen gesproken, er werden geen profetieën gedaan, maar misschien waren wel allen aan het profeteren in de zin van: iets wat God ons ingaf aan elkaar kenbaar maken, namens God spreken. Met de intense vreugde is dit het enige. En die vreugde is op haar beurt niet dat overrompelende van de éérste herkenning geweest: allen waren al vertrouwd met die vreugde, of hadden die vroeger in bepaalde perioden van hun leven gekend en vonden die soms (eindelijk) terug. Toch sluit ik niet uit dat ons ook, op Gods tijd, de bijzondere gaven die in de eerste kerk aanwezig waren, zoals tongentaal, gaven van genezing enzovoort, gegeven zullen worden (1): de Heer voert ons langzaam vanuit Egypte naar het beloofde land.

ZAL HET VUUR OM ZICH HEENSLAAN?

Er is nog zeer veel over deze retraite te zeggen, maar met brokjes en beetjes zal het wel in de volgende nummers naar voren gebracht worden (1973). Doch in ieder geval: voor velen, en zeker voor mij, is het een Pinksterfeest geweest, uitbundig in vreugde en in onderlinge saamhorigheid. eigenlijk kun je dit op je vingers uittellen dat God grote dingen gaat doen zodra je op Hem gaat vertrouwen: dan kan zijn Geest in je gaan werken. Maar dat neemt niet weg dat Gods goedheid een reden tot blijvende dankbaarheid is. En vol verwachting kijk ik naar de toekomst uit. Zullen de retraitanten in staat blijken groepjes gelijkgezinden te vormen en het vuur verder door te geven? Zal het vuur om zich heen te slaan, krachtig en onstuitbaar? Ik hoef me er echt geen zorgen over te maken, de Geest zal ervoor zorgen, Hij heeft ze toegerust.

Deel 1 en 2 van dit artikel staan in het november- en januarinum­mer van Bouwen aan de Nieuwe Aarde, 2001-6 en 2002-1. Alle tussenkopjes zijn in 2001-2002 door de redactie toegevoegd.

Alle drie de delen staat op www.stucom.nl als document 0056.

Meer over deze geschiedenis in StuCom 0014,

0055, en ook in StuCom 0033 t/m 0038 en 0051 t/m 0054.

1 Tongentaal en ook genezingen zijn sinds het einde van de jaren zeventig van de vorige eeuw vertrouwd vers­chijnselen geworden in de katholieke charismatische bijeenkomsten in Nederland.

#

Uit: Bouwen aan de Nieuwe Aarde, augustus 1973,
opnieuw gepubliceerd (met cursieve toevoegingen) in Bouwen aan de Nieuwe Aarde,
november 2001, januari 2002 en maart 2002

Een overzicht van de hele serie MENSEN VAN HET EERSTE UUR:

www.kcv-net.nl/kcv/historie/mensen-van-het-eerste-uur

Dit is document 0035 op www.stucom.nl